

Draken, reuzen en zwarte dwergen

De Toveraarstweeling



Wim Sliendregt

inkijkexemplaar

Wim Slierendregt

**Draken, reuzen en
zwarte dwergen**
De Tovenaarstweeling

Eerste druk 2022
Copyright © Wim Slierendregt

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-60-7 | NUR 285
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Draken, reuzen en zwarte dwergen

De Tovenaarstweeling

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voorwoord

Ik twijfelde aan een voorwoord. Wie moest ik bedanken?

Veel mensen hebben een bijdrage geleverd aan dit boek.

Te beginnen met de schooljuffrouw die mij aap, noot, mies leerde. Daar heb ik geen goede herinnering aan. Er vloog soms een bord borstel door de lucht. Een persoon moet absoluut genoemd worden en dat is Inanna van Ambilicious. Zonder haar was mijn verhaal nooit dit boek geworden.

'Inanna, vanuit de grond van mijn hart: bedankt voor alles.'

Wim Slierendregt

1 De vloek van de tovenares

Shaun ramde het bloederige zwaard in de schede en veegde het zweet van het voorhoofd. 'Caitlyn, ik weet niet of we het redden. Mijn broer Dwaine is overgestapt naar de zwarte kant en de Vikingen zijn veruit in de meerderheid.'

'Hoeveel tijd heb ik?'

Shaun griste een beker water van de ruw houten tafel voor de grote schouw en dronk de beker gulzig leeg voor hij antwoordde. 'Niet veel, de overmacht van zwaarden is groot. Lijk voor lijk komen de Vikingen omhoog, de treden van de wenteltrap glibberen door het bloed, wie uitglijdt is dood. Zelf houdt mijn kleine broertje zich verscholen.'

'Onvoorstelbaar dat ik ooit met die griezel Dwaine gedanst heb. Die etterbak kan niet verkroppen dat ik jou koos.'

'Hij komt zijn gram halen. Of we het voelden aankomen met het feestje gisteravond voor onze eerste trouwdag. Kijk, de restanten liggen verdomme nog op tafel. Stuur Lianne en Lyam weg, kom snel terug en samen verpletteren we die krankzinnige proleet. Ik ga naar onze mannen.'

Een tedere kus bezegelde de hoop op een goede afloop. Ze keek haar man na. Konden ze samen Dwaine verslaan? Direct veegde ze de gedachte uit haar hoofd. Ze had geen tijd om te piekeren, ze moest handelen.

'Max, Frey, kom.' Ze nam de oostelijke wenteltrap, die was goed gebarricadeerd voor de aanvallers, naar de kamer van hun kinderen hoger in de grote, vierkante donjon. Het getrippel van Max en Frey volgde haar hoewel de wolfshonden niet graag de trap gebruikten.

Ondanks de haast nam ze de tweeling teder uit de wiegjes en gaf haar schatten de borst, voor de moeilijke reis die boven in de dakkamer met de ruimtewoer op hen wachtte. Het zicht op de rivier, in de korte rustpauze, gaf haar de kans te genieten van het verleden, van het zwemmen van Shaun en haar in de lagune, het bedrijven van de liefde op het strand en waarschijnlijk hadden ze daar Lyam en Lianne gemaakt.

Snel gleed haar blik over de baby's, warme kleding, de briefjes en de beschermende medaillons zaten tussen de kleren, de slapende Lianne en Lyam waren klaar. Ze besteeg huilend de laatste trap naar de reis voor haar baby's. Met trillende vingers bond ze rieten reiswiegjes aan Frey en Max. Caitlyn ontweek hun aanhankelijke ogen. Dat kon ze niet aan, ze wist dat ze de honden de dood instuurde. Haar lievelingen kwamen levend aan en daar draaide het om.

Ze wilde het niet, het kon niet anders. Snikkend stopte ze hen in de reiswiegjes, streelde haar kinderen over de hoofdjes en kuste hen vaarwel. Als Shaun en zij de overval overleefden haalden ze hen op. En zo niet? Deze ondenkbare gedachte duwde ze weg.

De vuurkorf brandde. Voor Lyam en Lianne kwamen slechts twee werelden in aanmerking, die van de elven en die van de graslanddwergen. De andere werelden waren te vreemd of de bevolking week te veel af, daar stuurde ze haar kinderen niet heen.

Caitlyn projecteerde het beeld van de toren der sterren in de ruimtepoort en fluisterde 'elves mundi'. Tot drie keer toe zei ze, elke keer luider, 'de wereld der elven' en de derde keer liet ze met een draaiende beweging het rode poeder, uit het altijd klaarstaande potje, in de vuurkorf vallen. Dat poeder kwam van dezelfde rode steen als de steen in de medaillons en alle tovenaars gebruikten het voor de ruimte-reizen. Zodra de poort zich met licht en witte mist opende, duwde ze Frey met Lyam de ruimtepoort in.

Nauwelijks doofde de poort uit of het proces herhaalde zich. Nu projecteerde ze het beeld van een kale heuvel met een bruine cirkel, ze wist dat de graslanddwergen het de heuvel der rampspoed noemden. Ze peinsde er niet over die naam te gebruiken. Ze wilde geen onheil oproepen. Ze fluisterde 'mundus nani campus'. Tot drie keer toe zei ze, elke keer luider 'de wereld der graslanddwergen' en de derde keer liet ze opnieuw met een draaiende beweging het rode poeder in de vuurkorf vallen. Het licht en de witte mist verscheen, met een tikje op de kont verdween Max met Lianne de ruimtepoort in.

Huilend bleef ze staan, haar kinderen had ze een onzekere toekomst geschonken. Van dat beeld schudde ze zich los, Shaun had haar nodig. Vloekend op die gestoorde broer haastte ze zich terug.

Op de westelijke wenteltrap naar boven bleef Dwaine in de bescherm-
bel, wachtend tot de Vikingen de donjonzaal bereikten. Hij paste
ervoor om zich zichtbaar te maken, hij legde het af tegen de witte
spreuken van Shaun, de betere tovenaar. Voor hij het wist veranderde
Shaun hem in een rokend hoopje as. Daarom had hij die zwaarden
nodig, zwaarden oogsten bloed, bloed versterkte de zwarte spreuken
en gaf hem de overwinning. De zwaarden brachten hem in de nabij-
heid van Shaun, daar sloeg hij toe. Geen genade voor zijn broer. De
vrouwendief Shaun zou boeten voor het stelen van Caitlyn, de vrouw
die Dwaine zichzelf voorzegd had. Nog een meter, hij zag tussen de
zwaarslagen door de boog van de deurpost naar de zaal.

Shaun trok zich als enige overgeblevene terug in de donjonzaal. Zijn
mannen vochten goed, de Vikingen waren met meer en beter. De eet-
tafel gooide hij om. Daar had hij het voordeel van schaduw en dekking.

Acht Vikingen stapten, hijgend en loerend vanachter hun schilden,
over lijken naar binnen. Met pijn in zijn hart hoorde Shaun het gegil
van de vrouwen van zijn mensen, de gevechten in de lagere verdiepingen
stopten en wat het gegil betekend hoefde hij niet te raden. Tussen de
Vikingen door stapte Dwaine vanuit de beschermingsbel naar voren.

De hand van Shaun greep zijn medaillon als zocht hij vastigheid
voor de bevestiging dat het Dwaine was die hen aanviel. Dat medaillon,
dat ook Dwaine droeg net als alle leden van de familie d'Acca. Het
familiemedaillon bestond uit een perfect rood geslepen rode steen in
een zilveren halsketting. Samen met zijn twee broers Dwaine en Kael
ontving hij het magische kleinood van zijn vader met de boodschap
'draag het met ere.' Het was bedoeld als bescherming en om hun
spreuken te richten. Hier, hoog in de donjon, gebruikten ze het tegen
elkaar. Als zijn vader dat wist. 'Dwaine, eerloze, je komt voor niets. Je
krijgt Caitlyn nooit, ik dood je als een dolle hond.'

'Dat moet nog blijken, vrouwendief.'

Even bleef het stil, Shaun keek naar Dwaine, Dwaine loerde naar
Shaun, wie opende het gevecht? Met de kreet 'Nescius' en gestrekte
hand opende Shaun het gevecht. Hij taste Dwaine af, hij verwachtte
niet dat Dwaine bewusteloos neerstortte.

De vloek 'Caecus' van Dwaine verblindde Shaun niet. 'Ignis,' was zijn antwoord en de vuurbal versplinterde op het ijsschild dat Dwaine met de tegenspreuk 'glacies scutum' opriep. Monsters en tegenmonsters uit schaduwwerelden verschenen, basilisken, kleine draken, duivels, harpijen. De kleuren van een vloek verduisterde de ruimte om met de volgende vloek fel licht door de zaal te werpen.

Shaun zag het vuurrode, zwetende hoofd van zijn broer. Dat gaf geen zelfvertrouwen. Shaun realiseerde zich dat Dwaine de geesten van de dode Vikingen aan zijn spreuken bond. Dat voelde hij aan de toegenomen kracht van Dwaine. In welke krochten van de hel daalde Dwaine af om die kennis te verwerven? Welke prijs betaalde Dwaine daarvoor?

Over en weer vlogen de toverspreuken, sommigen sloegen de broers weg, anderen klapten tegen elkaar en spatten alle kanten uit. Afzwaaiende vloeken sloegen stukken hout uit het balkenplafond of steen uit de muren. De Vikingen trokken zich een stukje uit de zaal terug. Een tegenstander met een zwaard vonden ze prima, bij een tovergevecht zochten ze liever dekking tot hun moment kwam.

'Orm,' fluisterde Svein, de aanvoerder van de Vikingen, 'zodra we het teken van Dwaine krijgen, ga jij voor en hakt op die tovenaars in. Wij volgen je.' Orm knikte met het angstzweet op zijn voorhoofd.

'Svein, praesidio.' Dwaine's fluistering van het afgesproken teken volstond en onder de bescherming van de spreuk kwamen Svein en zijn mannen, met tegenzin, in beweging.

Dag en nacht wisselden elkaar af in de zaal. In de lichtflitsen zag Shaun de Vikingen zich door de resten van spreuken worstelen en af en toe lukte het hem een spreuk zodanig te buigen dat een Viking stierf. Ijssperen, vuurbliksems, alles gooide Shaun in de strijd.

De combinatie van een geniepige wankelspreuk en een verblindende vuurflits van Dwaine deed Shaun heel even schokken. Orm stormde naar voren met zijn zwaard vooruit gericht als een speer. Halverwege trof de vuurvloek van Shaun hem, vallen deed Orm niet direct, zijn schild ving een groot gedeelte van de vloek op. Voor hij brandend, gillend neer viel slaagde hij erin met het zwaard Shaun licht te verwonden. Dat gaf Dwaine de opening waar hij op loerde. 'Percutiens

mortem, caecus, sanguis, ignis.’ De zwarte spreuk trof Shaun vol op de borst. Achteruit wankelend doodde Shaun nog een Viking voor de zwaarden van de Vikingen hem neer hakten. Zijn ogen verglaasden, een laatste gedachte stuurde hij naar Caitlyn. ‘Vlucht, vlucht.’

De gedachte bereikte haar nooit, de dood kwam sneller.

Wankelend op de benen van moeheid zocht Dwaine met zijn geestensband de donjon af, hij voelde geen familie. Dat verbaasde hem niet, de rondslingerende toverspreuken, het bloed en de doden maskeerden de aanwezigheid van Lyam en Lianne. Bovendien stompte het slopende gevecht alle zintuigen af. ‘Svein, ik wil de vrouw levend, mijn kinderen bescherm je met je leven. Ze liggen vermoedelijk in één van de kamers boven.’

Achter de naar beneden rennende vrouw doofde de ruimtewoer. De bliksemstralen rond de donjon zwenkten. Angst kroop in haar hart, leefde Shaun nog? Kwam ze te laat? Hijgend stond ze naast de ingang van de donjonzaal, ze wilde weten hoe de situatie was voor ze de zaal in rende.

Haar hart voelde Caitlyn in elkaar krimpen, Dwaine sprak en dus lag Shaun dood of gewond op de grond. De zwarte rotzak had gewonnen. De moordenaar, die zwarte krankzinnige liet ze niet leven. Met de kreet: ‘Van mijn kinderen blijf je af, geschifte zwarte duivel,’ stormde ze de donjonzaal in. ‘Duratus.’ Haar geslingerde vriesspreuk verlamde de verraste Dwaine.

Shaun had hem uitgeput en de spreuk van Caitlyn pinde hem vast. ‘Caitlyn, geliefde, kom met me mee, ik heb je bevrijd van je ontvoerder, kom met onze kinderen naar mijn burcht. Daar ben je veilig.’

Haar gescheurde lievelingstapijt liet haar onverschillig, het puin, de zwaar beschadigde dikke plafondbalken, de versplinterde meubelen, het extra licht door het grote gat in de halve meter dikke muur: het zei haar niets. Dat de haardmantel in stukken lag interesseerde haar niet. Alles wat ze zag was het lichaam van Shaun met de benen in een vreemde hoek onder zich, voor Shaun bestond geen hoop meer. Wraak wilde ze. ‘Gestoorde gek, sterf en verdwijnt onder de steen waar je thuis hoort, broedermoordenaar. Nescius.’

Naar de bewusteloze Dwaine keek ze niet om, straks sleepte ze hem naar de martelkamer en hakte daar net zo lang stukjes van zijn lijf tot hij smeekte om een bevrijdende dood. Ze richtte zich op de Vikingen. Wraak wilde Caitlyn, wraak overheerste haar gedachten. Haat borrelde op tegen de moordenaars van haar geliefde. Eeuwige verdoemenis, in een onpeilbaar lijden, tot het einde der tijden kregen ze. Zonder enige bedenking weefde ze de spreuk die ze ooit fluisterend leerde uit een verboden toverboek. Het was pure nieuwsgierigheid van een jonge tovenaars die het boek uit de stevig gesloten kast pakte en ze had nooit gedacht dat ze ooit zwarte magie zou bedrijven. 'Excellium Diablo, da mihi Lagarfljótsormurinn, da mihi, da mihi Diablo ...'

De haren van de Vikingen stonden ver van het hoofd af, ze voelden de lucht vibreren. Caitlyn riep iets op uit de diepe duistere spelonken van de hel! De mannen voelden het niet alleen, ze hoorden het onmenselijk aanzwellende gebrul van het monster in wording naderen.

Bevroren, wachtend op het monster, kon Svein geen kant op tot hij, dol van angst, slaagde het scherp van de dolk in zijn hand te drukken en de paniek van zich afschudde. 'Dood haar, ze mag die spreuk niet voltooien,' gilte hij naar zijn makkers. Zweet druppelde van hun hoofden, hun verglaasde blikken zagen de hel naderen, aan hen had Svein niets. Met een voltooide spreuk was hij verloren, niets Walhalla, eeuwige pijn in de hel, dat stond hem te wachten. De opdracht van de tovenaars: 'Ik wil de vrouw levend,' vergat hij, Svein wilde zelf leven! Het slap gegooide mes raakte Caitlyn half, net voldoende voor een hapering in de spreuk en genoeg voor Svein om de bijl te gooien. Traag worstelend tegen de gestopte vloek volgde Svein de bijl.

Zwaar gewond opende Caitlyn haar mond. De zwaardstoot van Svein ging dwars door Caitlyn heen en brak de spreuk definitief af.

Aan de bevroren makkers besteedde hij geen aandacht, hijgend nam Svein de ruimte in zich op. Daar lag die vervloekte opdrachtgever bewusteloos tegen de muur en hier lag de tovenaars.

Woest schudde Svein het hoofd om het schouwspel van de dood af te werpen, de kameraden sloeg hij wakker met een paar keiharde klappen.

Svein stopte de duivel uit de hel en toch voelden alle Vikingen

dat het monster op hen loerde. De onvoltooide spreuk zweefde om hen. Gedreven door een onnoembare angst moesten ze weg uit deze gedoemde, vervloekte burcht. De schoppen van Svein hadden ze niet nodig. Naar de schepen wilden ze. Bedienden, vrouwen, al dan niet gekleed, kinderen, een paar laatste soldaten mengden zich onder hen en geen Viking die een zwaardslag uitdeelde. Zelfs de dieren lieten de burcht in de steek.

Als laatste daad staken ze de burcht in brand om op die manier hun vrienden een goede overgang naar het Walhalla te gunnen. Of die bewusteloze tovenaars omkwam, kon ze geen snars schelen.

Vier schepen bleven achter, een drakkar voer de rivier af met aan boord geen trotse Vikingen. De mannen, die tegen de scheepsborden leunden, hadden geen zelfvertrouwen. Schuw, angstig staarden ze in het niets, in elkaar gekrompen als kleine mannen. Riemen gebruikten ze niet, het zeil bleef op de standers, de rivier bracht hen naar de lagune.

Er lag geen vuur in de ogen van Svein. Gisteren was hij een krijger, onstuimig, sterk als een beer, vol tomeloze levenshonger. Vandaag leefde hij in een persoonlijke hel met ogen waarin de angst regeerde. Om zich heen ontmoette hij dezelfde blik. Een vloek volgde hen in een leven dat veranderde in een uitgestelde dood en vroeg of laat sloeg de vloek van de tovenaars toe. Het enige dat hij lusteloos voor elkaar kreeg, was de drakkar in het midden van de rivier houden.

Mistroostig schopte Svein tegen het kleine beetje buit. Was dit al hun dode kameraden waard?